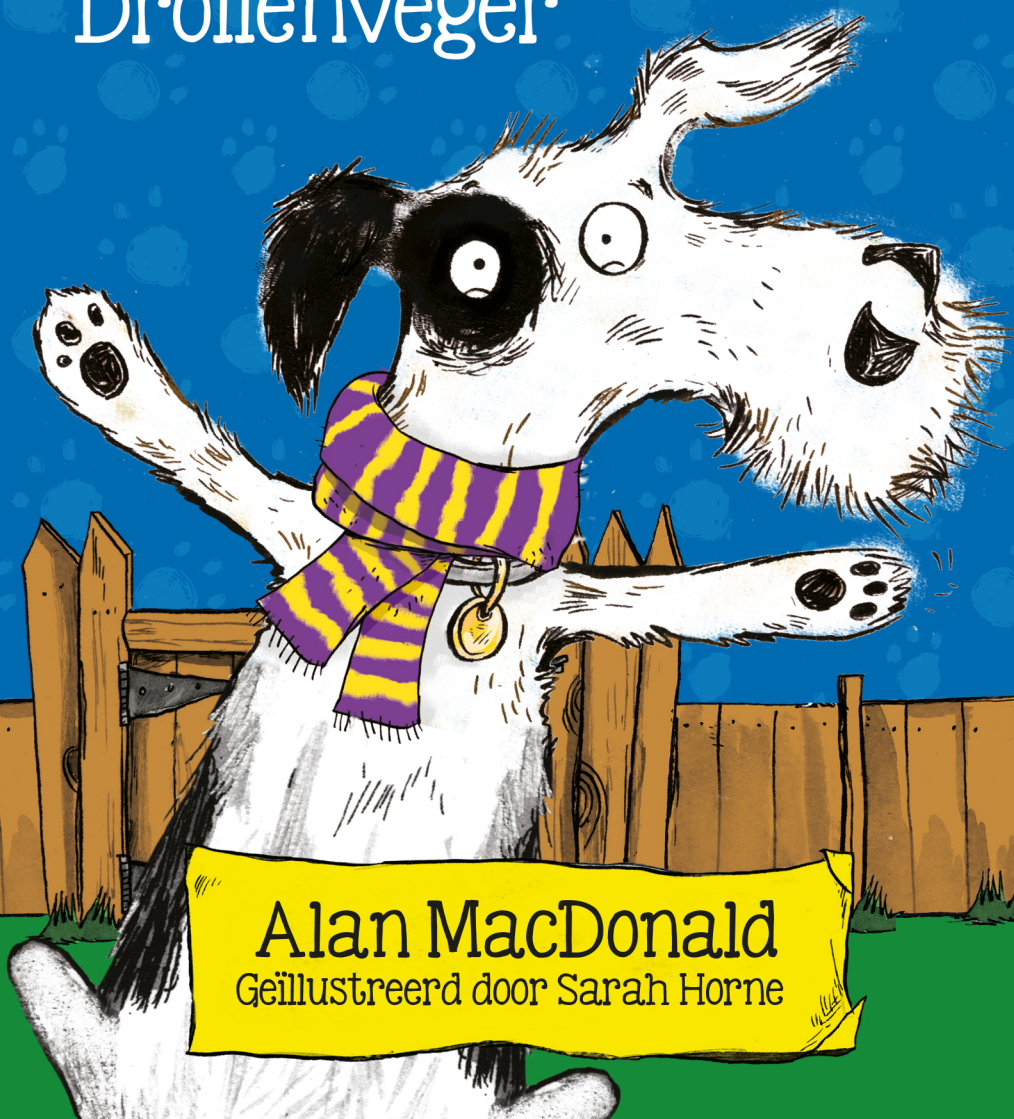

OSCAR

Operatie
Drollenveger

Alan MacDonald
Geïllustreerd door Sarah Horne

OSCAR

Operatie
Drollenveger

ALAN MacDONALD

Geïllustreerd door SARAH HORNE
Vertaald door KOEN BOELENS

**BILLY
BONES**

HOOFDSTUK 1

HOND IN DE BUS

De hond zat in bus negen. Er reden elke dag bussen langs Sams huis, maar meestal zat er geen hond op het bovendek. Hij zat er helemaal in zijn eentje, alsof hij een kaartje had gekocht en wel vaker met de bus ging. Toen de bus langs Sams slaapkamerraam reed, draaide de hond zijn kop en keek hij Sam recht aan. De uitdrukking op zijn snoet leek te zeggen: ‘Moet je nou eens kijken, een jongetje in zijn slaapkamer met maar één sok aan!’ (Sam was zich net aan het aankleden, omdat hij zojuist in bad was geweest.)

Binnen een paar tellen was de bus weer

verdwenen en Sam vroeg zich af of hij het zich misschien allemaal maar had verbeeld. Misschien had hij het baasje van de hond gewoon niet gezien, omdat die zich net bukte of verstopte onder een stoel. Misschien was het helemaal geen hond geweest, maar gewoon een man met een volle baard en snorharen en een bontjas aan. Waren honden eigenlijk wel toegestaan in de bus? Sam wist het niet. Misschien kwam het wel omdat hij voortdurend

aan honden dacht en hij zijn ouders al tijden om een hond vroeg. Eigenlijk is ‘vragen’ nog zacht uitgedrukt. Hij had gesmeekt, gejangeld en gejammerd en toen dat allemaal niet werkte, had hij ook nog gewenst en gebeden om een hond.

Hij had in de afgelopen maanden al een hele verzameling aangelegd met hondenspulletjes, zoals rubberen botten, oude tennisballen en hondenkoekjes. De subtiele aanpak had hij ook al geprobeerd, door vriendjes te noemen die een hond hadden en nog leefden en er geen vlooien aan hadden overgehouden. Hij had zelfs in koeienletters HOND bovenaan het verlanglijstje voor zijn verjaardag geschreven. Maar wat hij ook zei of deed, het maakte niet uit, want zijn ouders reageerden altijd hetzelfde. Een hond was op dit moment nu eenmaal niet ‘praktisch’, zeiden ze. Een hond was te duur, te vies en te veel werk, al met

al eigenlijk gewoon te ‘hondachtig’.

Toen Sam beneden kwam, was de tafel gedeckt en waren zijn vader en moeder aan het kibbelen. Het had blijkbaar iets te maken met een stapel rekeningen die in de theebus verstopt zat. Sams ouders kibbelden vaak over geld, maar vandaag luisterde hij niet echt naar wat ze zeiden, omdat de hond in de bus door zijn hoofd spookte.

‘Telefoon, gas, water...’ zei mamma. ‘Hebben we er toevallig ook eentje wél betaald?’

Pappa zwaaide met zijn vork. ‘Ik was van plan het af te handelen,’ zei hij.

‘O ja? Wanneer dan?’ vroeg mamma een beetje knorrig.

‘Zodra we iets meer geld hebben,’ zei pappa. ‘Wanneer de zaken er wat beter voor staan.’

Sam keek naar zijn moeder. Pappa zei dat wel vaker, maar de zaken kwamen er nooit beter voor te staan. Meneer Daalder was zelf-

standig uitvinder, maar hij verdiende eigenlijk geen rooie cent. Zijn laatste project, de Kwartandem, een vierpersoonsfiets voor het hele gezin, stond in de schuur bij alle andere uitvindingen die hij niet wist te verkopen. Sam wist dat zijn vader in de problemen zat, maar gelukkig werd de aandacht afgeleid door een klop op de deur. Eigenlijk was het geen klop, maar eerder een zachte bons.

‘Ach, wie zou dat nou zijn?’ vroeg pappa.

‘Geen idee,’ zei mamma. ‘Maar dit krijgt nog een staartje.’

‘Misschien is het de postbode,’ zei Sam.

‘Op zondagavond? Vast niet,’ zei pappa.

Er klonk nog twee of drie keer een bons, en daarna iets wat leek op gescharrel en gekrab. Als het inderdaad de postbode was, deed hij wel erg raar.

‘Ik ga wel!’ zei Sam, omdat hij benieuwd was wie er voor de deur stond.

Maar toen hij opendeed, zag hij niemand. Hij stond op het punt de deur weer dicht te doen, toen hij naar beneden keek. Een zwart-witte hond stond hem verwachtingsvol aan te kijken. Hij had een dikke ruwe vacht, donkere ogen en een slimme snoet. Zijn staart zwiepte heen en weer als een ruitenwisser. Sams hart maakte een sprongetje van geluk. Het was precies het soort hond waar hij altijd

van had gedroomd. Bovendien had hij deze hond al eens gezien, in de bus die langs zijn slaapkamerraam was gereden.

‘Wie is het, Sam?’ riep mamma vanuit de keuken.

‘Niemand!’ riep Sam terug.

Er vlogen allerlei gedachten door zijn hoofd. Als hij zou zeggen dat er een vreemde hond voor de deur stond, zouden zijn ouders het beestje weggagen. Maar hij wilde niet dat de hond al zou vertrekken, want hij was er pas net en hij was helemaal met de bus gekomen! Sam bukte zich om de ruwe vacht van de hond te aaien. De hond schurkte enthousiast tegen hem aan en gaf hem een lik in zijn gezicht. Sam moest lachen.

‘Ssst!’ zei hij. ‘Zachtjes!’

De hond knipperde met zijn ogen. Hij hield op met Sams gezicht een poetsbeurt te geven en liep toen langs hem heen de gang in.

Dit is Oscar.
En Oscar is geen gewone hond...

Sam heeft **ALTIJD** al een hond willen hebben. Dus als Oscar plotseling voor zijn deur staat, kan hij zijn geluk niet op!

Wanneer hij Oscars **GEHEIM** ontdekt, gelooft Sam zijn oren niet! Nu moet hij nog wel zijn vader en moeder **OVERHALEN** om Oscar te laten blijven. Maar dan lopen alle honden in de stad **GEVAAR**. Daarom moet het duo eerst een plan bedenken zodat Oscar tenminste veilig is.

Dit plan is **GEWAAGD**.
Er komt een **DROLLENVEGER**, een **FTETSEND VARKEN**
en **KONINKLIJK BEZOEK** bij kijken.
Dus het **KAN** niet misgaan, toch..?

**BILLY
BONES**

